

Buda Ferenc

Ha csak estig

*Hetvenen túl, nyolcvanon innen
fura kérdés, hogy mire vittem.*

*Dudorászva, néha morogva
láboltam a sárba, homokba,*

*nekidőltem, kőre ha leltem,
le-legördült – visszacipeltem*

*azonos rámpán Sziszüphosszal.
E napig még győztem a szusszal.*

*Mocorogván – csont a fásirtban –
ha időm volt, verseket írtam,*

*kalapáltam meg szegecseltem,
ezer évekig elpepecseltem:*

*ne csak itt-ott gyéren a nagyja,
de legyen mind jól kifaragva.*

*Ma, ha mélán hátrahunyorgok,
feketébbnek látom a dolgot.*

*Maradandó? Tán ha tucatnyi.
Ha-ha! Kedvem volna kacagni.*

*Amiképp torlódtak az évek,
úgy szaporodtak a töredékek.*

*Ez az egy is, bárha vitézül
cihelődik, el sose készül:*

*nekifogtam húsz kerek éve,
s lőn újra meg újra letéve,*

*belekaptam, majd odahagytam,
kuka lap-topként le-lefagytam,*

*(kire rákapcsolva az áram,
s vakon ümmög egyre magában).*

*Hetvenen túl, nyolcvanon innen
araszolgotok csak a ringben.*

*Csuda tán, ha letépve az ingem?
Csupa bunda a meccs ma szerintem.*

*Köreinket rójuk e hajszán –
beidéző lap, TA-TA-TAJ-szám,*

*jogosítóvány, csekk meg adatlap,
árcédula, számla, bizonylat,*

*bankkártya, személyigazolvány –
zsebeim végleg ha kigazolnám,*

*lehetnék holmi Csepű Palkók,
hova tűnt rólam a vonalkód!*

*Hetvenen túl, nyolcvanon innen
nini – fürkészem – hova lettem?*

*S hol a tűz, a hajdani, büszke?
Feketéllik szerte az üszke.*

*A malom még jár – csikorogva,
de a molnár rest a dolgoza,*

*s noha úgy tesz, mint aki öröl,
az a lángliszt nem fut a kőről,*

*– nono! mintha búza se volna? –
csak a kópor hull meg a korpa,*

*nosza, láss neki, szedd a csuporba,
vagy az irhád vidd a pokolba!*

*Hetvenen túl, nyolcvanon innen
sok az árnyék. Félrelegyintem –*

*s a tekintet újra meg újra
beletéved az éj-alagútba.*

*Véniülve mogorva az ember.
Süt a nap, s örvendeni nem mer,*

sikerét is éli kudarcként.
Sötétre avul az önarckép.

Fogy a fény. Meg túl sok a céció.
Várjuk, mire fut ki a végszó.

Veres alkony száll le a házra,
de az üdvösség elodázva.

Hetvenen túl, nyolcvanon innen
kusza bajszom megpederintem.

Fanyarul kanyarulnak a strófák.
Hova, meddig tart e valóság?

Megy-e még a parázssal a játék,
ha a hév vas a markodon átég?

S: mit visz a múlt? Mit hoz a holnap?
Magamért, jaj, mást ne okoljak!

Hisz tudom én, nincs olyan angyal,
aki megbékítne magammal.

Ha megérem, tán vigaszágon
e veremből felvisz az álom.

Hetvenen túl, nyolcvanon innen
ami volt s van, körbetekintem.

Favirág hull, szirma lehamvad,
de kikelnek alatta a magvak

növekedve és sokasodva.
Ne siess hát. Várj a sorodra,

s vélt sebeid már ne vakarjad.
Cseperednek a kicsi sarjak,

s ni: a gólyák hogy kelepelnek!
Hol a társad? Itt van: öleld meg,

s a rigóknak lesd ki a röptét,
ha csak estig tart az öröklét.